

Τσι Λαάν (Βαθιά Νερά)

Κάποτε στον κόσμο υπήρχε άφθονο κυνήγι και κάθε λογής φυτά και ψάρια για να τρώνε οι άνθρωποι. Μα επαναπαύτηκαν με αυτή την αφθονία και φέρθηκαν με τρομερή αγένεια στον Σπίλγιεϊ (το Κογιότ) όταν αυτός τους πρόσφερε κι άλλη τροφή. Επόμενο ήταν να τα χάσουν όλα. Αυτή την ιστορία θα σας πω.

Ήταν τότε που το Κογιότ πήγαινε εδώ κι εκεί και ειδοποιούσε όλα τα ζώα πως σύντομα θα κατέφτανε μια μεγάλη αλλαγή. Τους είπε: “Ο πληθυσμός μας θα μειωθεί πολύ. Έρχονται πλάσματα που θα κυριαρχίσουν σ’ εμάς και στον τόπο μας”. Το Κογιότ μιλούσε βέβαια για τα νέα πλάσματα, αυτά που στεκόντουσαν στα δυο τους πόδια, αυτά που σήμερα αποκαλούμε Ιθαγενείς.

Άρχισε λοιπόν να ετοιμάζεται για τον ερχομό τους. Μια μέρα το Κογιότ ταξίδεψε αντίθετα στον ποταμό Κολούμπια μέχρι που έφτασε στον ποταμό Τσελάν. Τον παρατήρησε πολύ καλά κι ένιωσε πως κάτι έπρεπε να κάνει εκεί. Ρώτησε τη “δύναμή” του τι ήταν αυτό που έπρεπε να κάνει - η δύναμη αυτή ήταν οι πέντε αδερφές του οι οποίες ζούσαν μέσα του. Εκείνες του είπαν πως στον ποταμό Τσελάν δεν υπήρχαν ψάρια και πως έπρεπε να κάνει κάτι γι’ αυτό ώστε ψάρια να μπορούν να κολυμπούν αντίθετα με το ρεύμα.

Το Κογιότ αποφάσισε να χτίσει σκαλοπατάκια για να μπορεί ο σολομός να κολυμπά αντίθετα με το ρεύμα. Αρχικά πλάτυνε το στενό πέρασμα του ποταμού ανάμεσα από βράχια και παραπέρα σχημάτισε μια μικρή λιμνούλα για να μπορεί ο σολομός να ξεκουράζεται πριν αρχίσει το ταξίδι του ανάποδα στη ροή.

Και δεν έκανε μόνο αυτά το Κογιότ! Σαν έφτασε στο Λασπωμένο Πλάτωμα είδε ότι το ποτάμι σε εκείνο το σημείο ήταν πολύ ρηχό κι έτσι έφτιαξε έναν ψηλό βράχο, έδωσε ορμή στα νερά και πάλι παραδίπλα έφτιαξε μια μικρή και ήρεμη λιμνούλα για να ξεκουράζονται τα ψάρια. Γενικά το Κογιότ είχε πολλά να κάνει. Ταξίδεψε σε πολλά μέρη, διορθώνοντας ρυάκια και ποτάμια για να μπορεί να ταξιδέψει και να πολλαπλασιαστεί ο σολομός. Όλα αυτά τα έκανε για τους ανθρώπους, τα καινούρια αυτά πλάσματα.

Μια μέρα, καθώς το Κογιότ δούλευε στην Ξηρή Λίμνη, άφησε το κανό του στην όχθη. Είχε δει ένα όμορφο νεαρό κορίτσι που ζούσε με τους ανθρώπους. Τους είπε: “Θέλω να μου δώσετε την ομορφότερη αρχοντόπουλα που έχετε ανάμεσά σας κι εγώ θα σας φτιάξω πολλά μέρη όπου θα μπορείτε να πιάνετε ψάρια. Μάλιστα, θα σας φτιάξω και μέρη όπου θα μπορείτε να αποξηραίνετε τα ψάρια που πιάνετε”. Μα οι άνθρωποι του απάντησαν: “Δεν έχουμε ανάγκη τα ψάρια σου. Δεν σου δίνουμε το ομορφότερο κορίτσι μας. Έχουμε άφθονο κυνήγι, έχουμε βουνίσιες κατσίκες, λιοντάρια του βουνού, ορτύκια και άλλα αγριοπούλια, πέρδικες και τρυγόνια. Έχουμε αρκούδες και ελάφια, δεν θέλουμε τα ψάρια σου”.

Το Κογιότ, που είναι γνωστό ότι ήταν πολύ δύστροπο και κολπατζής, θύμωσε πολύ. Είχε κοπιάσει πολύ να φτιάχνει όλες αυτές τις τοποθεσίες για το ταξίδι του σολομού και όλα αυτά για τους ανθρώπους, για να έχουν ψάρια να τρώνε. Γύρισε πίσω λοιπόν και χάλασε ό,τι είχε φτιάξει.

Κατέστρεψε όλα τα μέρη ψαρέματος, έδιωξε όλα τα ψάρια από τα μέρη που θα γεννούσαν τα αυγά τους και ξέρανε τις λιμνούλες. Άφησε το κανό του στον ποταμό Τσελάν, αλλά για να μην μπορέσει κανείς άλλος να το χρησιμοποιήσει, το μεταμόρφωσε σε βράχο, σήμερα είναι ολόκληρος γκρεμός. Πήρε πίσω ό,τι χρήσιμο είχε δημιουργήσει.

Έτσι, μέχρι και σήμερα οι λίμνες έχουν μόνο μικρά ψάρια. Το Κογιότ είπε: “Μόνο μικρά ψαράκια θα υπάρχουν στις λίμνες, ποτέ μεγάλα”. Γι’ αυτό και πολλά μέρη στο κέντρο της πολιτείας Ουάσινγκτον δεν έχουν καθόλου σολομό και ο μόνος τρόπος για να ζήσουν ψάρια στις λίμνες αυτές είναι αν κάποιος τα πάει εκεί.